

των και ημεῖς θὰ προσπαθήσωμεν νὰ τοῖς ἀποδοθῇ καὶ ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ σχολεῖον καὶ ὁ ἱερεὺς των. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει δὲν θὰ τοὺς ἀφήσωμεν νὰ χαθοῦν». Οἱ λόγοι τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ δὲν ἐμφαίνουσι πολιτικὴν σταθεράν, οὔτε γνώσιν βαθεῖαν τῶν τῆς Βουλγαρίας πραγμάτων. Τὸ «ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει» μὲν νὰ ᾔνε διπλωματικόν, ἀλλὰ δὲν εἶνε νομιζόμενον πολιτικόν. Ὁ κ. πρωθυπουργὸς ὤφειλε νὰ ᾔνε ἐν γνώσει τῶν διαθέσεων τῆς Ἡγεμονίας τῆς Βουλγαρίας· καὶ αἱ διαθέσεις αὗται, ἀπεδείχθη ὡς τώρα ὅτι εἶνε ἐστραμμέναι ἐναντίον μας· ὅτι οἱ ὀλίγοι ὑπολειφθέντες Ἕλληνες θὰ ἐκβουλγαρισθῶσιν· ὅτι καὶ τῆς ἐκκλησίας ἀποδιδόμενης, καὶ τοῦ σχολείου, καὶ τοῦ ἱερέως, ὁ ἐκβουλγαρισμὸς θὰ ἐξακολουθῇ· καὶ ὅτι 30 ἢ 40 χιλιάδες Ἑλλήνων εἶνε ἐγκλημα νὰ ἐγκαταλειφθῶσιν εἰς τὴν βουλγαρικὴν τύχην. Ἡ πολιτικὴ δὲν εἶνε διπλωματικὴ· εἰς δὲ τὴν Ἑλλάδα ἀνάγκη ὑπάρχει πολιτικῆς καὶ ὄχι διπλωματικῆς· ἀπῆται δὲ ἡ πολιτικὴ νὰ ἐνθαρρύνωμεν τὴν μετανάστευσιν μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου Ἕλληνος τῆς Βουλγαρίας. Ἐχομεν ἀνάγκην προπαρασκευῆς φαλάγγων καὶ ἐγκληματοῦμεν καὶ ὅταν μίαν καὶ μόνην λόγχην ἀποκρούωμεν.

Αἱ πληροφορίες τοῦ χρονογράφου ἡμῶν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ὑποψηφιότητος τῆς Πρυτανείας τοῦ Πανεπιστημίου, αἱ διὰ τοῦ προλαβόντος φύλλου δημοσιευθεῖσαι, δὲν ἦσαν ἀκριβεῖς. Ἡ κυβέρνησις, τοῦτέστι ὁ ὑπουργὸς τῆς παιδείας, καθὼς ἐκ μὴ φίλων αὐτοῦ ἀκριβῶς ἐβεβαιώθημεν, οὐδεμίαν ἐξήγησεν πίεσιν ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς. Στενοὶ φίλοι τοῦ ὑπουργοῦ ἔδωσαν ψῆφον ὑπὲρ τοῦ κ. Βενιζέλου, πρὸς δὲ ἐξήγησεν ὁ χρονογράφος μας νὰ παραστήσῃ τὸν κύριον ὑπουργὸν ὡς μὴ εὐμενῶς διακείμενον. Ὁ κ. Λομβάρδος καὶ εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ ἐφύλαξε τὴν γνωστὴν αὐτοῦ πρὸς τοὺς νόμους εὐλάβειαν καὶ λυπούμεθα ὅτι καθ' ὅλον τὸ διάστημα

τῆς εκπαιδευτικῆς ὑπουργείας τοῦ πρώτῃν φοράν, καὶ τοῦτο διὰ ξένης χειρὸς, διέστημεν πρὸς αὐτόν· διὰ τοῦτο χαίρομεν ἐπανορθοῦντες τὰ ἀνακριβῆ.

Ὁ νεαρὸς δικηγόρος Κερκύρας κ. Γεράσιμος Π. Σκαλτσούνης, καλοῦ πατρὸς κάλλιστος υἱός, ἐδημοσίευσεν νομικὴν διατριβὴν ὑπὸ τὸν τίτλον *Λαὸς καὶ νόμος ἐν ἡ συζητεῖ δι'* ἐπιστημονικῆς ἀναλύσεως καὶ ἀντιπαραβολῆς τοῦ ἑλληνικοῦ καὶ γαλλικοῦ νόμου τὸ ἂν ἔχῃ δικαίωμα τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων νὰ διακόπτῃ ἀναβάλλον τὴν δίκην ἐνῷ ἀπαγγέλλεται ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων, ὅπως ἐγένετο ἐν τῷ Κακουργαδικεῷ Κερκύρας τὴν πολυθρόνητον 2 Μαΐου. Ὁ νεαρὸς συγγραφεὺς ὑποστηρίζει μετὰ πολλῆς λογικῆς τὴν θέσιν του καὶ μόνον τὸ κυλισθῆν εἰς τὸν βόρβορον καὶ τὴν δωροδοκίαν ἀξίωμα τῶν ἐνόρκων δύναται νὰ ἐξασθενῇ τὰ ἐπιχειρήματά του, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ πρακτικῶς, ὄχι δὲ θεωρητικῶς.

Ἡ ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Πρωτοδικείου ἀνακίρυξις τῶν ὑποψηφίων εἰς τὰς δημοτικὰς ἐκλογὰς γενήσεται αὐριον.

Ὁ κ. Κωνστ. Νκυλερῆς ἀγγέλλει τὴν ἐκδοσιν τῆς ἐκ τριῶν ἐγκυδίων τόμων ἀποτελουμένης *Κλινικῆς Θεραπευτικῆς* τοῦ Γάλλου ἀκαδημαϊκοῦ κ. Dujardin-Beaumetz, κατὰ μετάφρασιν τοῦ ἱατροῦ κ. Κυριαζίδου. Τὸ βιβλίον προμηνύεται ὡφελιμώτατον τοῖς σπουδασταῖς τῆς ἱατρικῆς.

Ἐξεδόθησαν ἄρτι *Λόγοι Ἐκκλησιαστικοὶ* ἐκφωνηθέντες ἐν διαφόροις ἐνοσιακοῖς ναοῖς ὑπὸ **Ἡλία Βλαχοπούλου** καὶ **Ἱεροθέου Μητροπούλου**, ἱεροκρητικῶν μα-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 493)

Ἐξεπλήσσετο ἀφελῶς μὴ ἐννοῶν ὅτι, ὅσῳ τολμηραὶ καὶ αὐθάδεις καὶ ἂν ἦσαν αἱ σκέψεις του, εἶχε διατηρηθῇ μέχρι τοῦδε ὑπὸ τοῦ σεβασμοῦ, ὃν ἐνέπνευε καὶ ἐπέβαλεν αὐτῷ ἡ σύζυγος τοῦ ἀδελφοῦ του.

Τέλος εὗρεν, ἦν ἀπηλλαγμένος ἀμνηχανίας, ἡ μαρκησία δὲν ἐστενοχωρεῖ αὐτόν πλέον.

Δὲν εἶχε πλέον τίποτε νὰ κάμῃ εἰς Χάβρην. Ἀνεχώρησε τὴν ἐσπέραν, ἀφίκετο εἰς Παρισίους· ὀλίγον πρὸ τοῦ μεσονυκτίου καὶ μετέβη, ἵνα κατακλιθῇ οἴκαδε, μὴ θέλων νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα καθ' ὅδον μεταβαίνων ἐκ Παρισίων εἰς Πόρ-Μαρλύ.

Ἄλλως πρὶν παρουσιασθῇ ἐνώπιον τῆς νύμφης του, εἶχεν ἀνάγκην νὰ σκεφθῇ ἀκόμη, ὅπως καλῶς ἀποφασίσῃ ἐκεῖνο,

τό ὁποῖον ὤφειλε νὰ εἶπῃ εἰς αὐτήν. Ἦτο ἡ τελευταία σκηνὴ τῆς κωμῳδίας, ἣν ἐμελλε νὰ παραστήσῃ, ἐκ δὲ τῆς ἐπιτηδειότητος καὶ τῆς δεξιότητος αὐτοῦ ἐξηρτᾶτο ἡ ἐπιτυχία. Ἐπρεπε νὰ φανῇ εὐγλωττος, πειστικός.

Τὴν ἐπιούσαν πρωτὶ μετέβη εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ μεσίτου αὐτοῦ, εἰς δὲν ἔδωκε διαταγὰς τινας. Ἐγευματίσεν ἐν τῷ ἀγγλιῷ καφενεῳ. Τὴν μεσημβρίαν καὶ ἐν τέταρτον, ἀφοῦ ἡγόρασε τὰς πρωϊνάς· ἐφημερίδας, ἐπέβη τῆς ἀμάξης καὶ μετὰ δύο ὥρας ἀφικνεῖτο ἐν Πόρ-Μαρλύ.

Ἡ μαρκησία ἀκούσασα τὸν κρότον ἀμάξης ἡγέρθη καὶ ἐπλησίασε τὸ παραθυρον. Εἶδε τὸν βαρύνον καταδάντα καὶ εἰσελθόντα διὰ τῆς συνήθους θύρας, καὶ παρετήρησεν ὅτι ἡ φυσιογνωμία του δὲν ἐνέφαι ἐν ἄνθρωπον φέροντα κηκὴν τινα εἰδήσιν. Ἐξεβάλεν ἀναστεναγμὸν ἀνακουρίσεως, ὑψώσασα τοῦ· ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἡθλάνετο μὲν ἐκ τὴν ἥττον ἐστενοχωρημένην καὶ τὴν καρδίαν τῆς ἀνακουριζομένην, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα ἀκόμη νὰ ἐλπίζῃ πολὺ.

Ἐστάθη ὀρθή, ἀκροωμένη, ἀναμένουσα. Ἡ καρδία τῆς ἐπαλλε βιαίως, ἦτο ἀσθμαίνουσα.

Ἐλαφρὰ βήματα ἀντήχησαν εἰς τὴν ἀντιθάλαμον.

— Θεέ μου! Θεέ μου! ἐμφύρισην.

Ἀνυπομονοῦσα ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνός της.

Ἦτο ἡ θαλαμηπόλος.

— Ἦλθεν ὁ κύριος βαρόνος, εἶπεν ἡ ὑπηρετρία.

— Τὸ ἡξυρῶ, τὸν εἶδα. Διὰ τί δὲν ἦλθεν ἐδῶ ἀμέσως;

θητῶν τοῦ διδασκάλου **Ἀποστόλου Μακράκη**. Οἱ λόγοι οὗτοι διακρίνονται διὰ τὸ ἀπέριτον τοῦ ὕψους καὶ τὸ εἰλικρινές τῃ ἐμπνεύσεως, διὰ τὸ εὐαγγελικώτατον τῆς οὐσίας καὶ τὸ ἀνθρωποπλαστικόν τῆς διδασχῆς των. Ἰδίως οἱ τοῦ Βλαχπουλοῦ διαπνεύουσιν ἀληθῆ χριστιανικὸν ἐνθουσιασμόν, μᾶς ἤρσαν δὲ πολὺ οἱ πνευματικοὶ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ. Εἶπε λυπερὸν ὅτι τοιοῦτοι ἱεροκήρυκες ἠναγκάσθησαν διὰ μωρὰς παρεξηγήσεις νὰ κλείσωσι τὰ χεῖλη των, ἀφ' ὧν ἔρρεεν εἰλικρινὴς χριστιανικὴ διδασχὴ εἰς χρόνους τότες διαφθορᾶς καὶ ἀδιαφορίας εἰς τὰ κατώτερα μάλιστα στρώματα, ὅπου τὸ ἔγκλημα καὶ ἡ βλασφημία, καὶ εἰς τὰ ἄνωτερα, ὅπου ἡ ξηρασία τῆς ψυχῆς καὶ διαφθορὰ τῆς κηρύξεως. Συναίστωμεν τὸ βιβλίον θερμότατα πρὸς τοὺς ὁρεγομένους ὁρηκευτικῆς διαπλάσεως καὶ ποιήσεως.

Ὅπως μὴ ἀδικῆται οὐδεὶς τῶν ἐξεταζομένων, φρονούμεν ὅτι οἱ κκ. καθηγηταὶ τῆς Νομικῆς δεόν νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν ἄτοπόν τι, ὅπερ συμβαίνει ἐν ταῖς ἐξετάσεσι, τὸ εἶναι ὅτι ἕκαστος τῶν ἐξεταζομένων δὲν ἔχουσιν τὴν ἀνοχὴν οἱ κκ. καθηγηταὶ νὰ δοκιμάζωσι γενικῶς καὶ εἰς διάφορα ἴδια καὶ αὐτοτελῆ κεφάλαια τῶν τοῦ Ρ. Δικαίου λαβυρίθων κλπ. ἄλλὰ περιορίζονται πολλάκις νὰ κρίνωσι, καὶ ἰδίως τὸν δεύτερον τῶν ἐξεταζομένων, ἐξ ὀλίγων λεπτομερειῶν τοῦ θέματος, ὅπερ ὁ πρῶτος τῶν ἐξεταζομένων ἔχει σχεδὸν ἐξαντλήσει καὶ ἂς οἱ κκ. καθηγηταὶ ἐπίστανται καλῶς καὶ ἐκ τῆς ἐν τῇ πρακτικῇ ἐφαρμογῇ καὶ οὕτω συμβαίνει νὰ ἀδικῶνται καὶ νὰ πλήττηται καιρῶς ἡ φιλοτιμία λίαν νοσηρόντων σπουδαστῶν, κοπιασάντων πολὺ εἰς τὴν ἐξερεύνησιν τῶν λαβυρίθων τοῦ Ρ. Δικαίου, καὶ κατηρητισμένων ἀρκοῦντως διὰ τὸ ἐπικρατοῦν ἄθλιον σύστημα τῶν ἐξετάσεων, ἐνῶ ἄλλοι ψιττακίζοντες τὰς ὀλίγας γραπτὰς σημειώσεις, ἂς καὶ μόλις συλλέξαντες παρ' ἄλλων ἐμελέτησαν,

γίνονται διδάκτορες. — Τὰ ἀνωτέρω ἐπιστέλλει ἡμῖν εἰς ἡδικομηένους

Ὅτι οἱ διδάσκαλοι δὲν εἶναι ὅλοι βλάκες, ὡς συνήθως ἐκ προκαταλήψεως ὁ πρακτικὸς λεγόμενος κόσμος πιστεύει, ἀποδείκνυται ἐκ τοῦ ἐπομένου ἱστορικώτατου γεγονότος, ὅπερ δημοσιεύομεν ὑπὸ ἐγγύησιν καὶ εὐθύνην μας, ἂν ὁ κ. Λέριος θελήσῃ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ συναδέλφου του. Ἀπεβίωσεν ἐν τινὶ χωρίῳ τῆς Κρήτης ὁ προεπτόν ὁ δημοδιδάσκαλος τοῦ χωρίου προσεκληθὴς νὰ ἐκφωνήσῃ τὸν ἐπικήδειον λόγον. Ἐνῶ ἀπρίθμει τὰς ἀξίας ἐπαίνων πράξεις τοῦ θανόντος καὶ διετέλει εἰς τὸ κατακόρυφον τῆς συγκινήσεως καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ὁ καὶ μένος, ἰδὼν τὴν χήραν τοῦ κηδευμένου πρὸ τοῦ φερέτρου ἱσταμένην καὶ ἀπαρηγόρητα θρηνοῦσαν ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ ἣν ὑπέστη, στρέφεται πρὸς αὐτὴν καὶ θέλων νὰ τὴν παραμυθήσῃ: «Γύναι, ἀναφωνεῖ μὴ κλαῖε· ἄρ' ὁ σύζυγός σου ἀπέθανε, ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ!» Καὶ ἐξηκολούθησε τὴν σπαραξικάρδιον ἐμιλίαν τοῦ ὁ ἀγαθὸς διδάσκαλος ἐν μέσῳ τῆς ἱλαρότητος, ἥτις μεθ' ὅλον τὸ πένθιμον τῆς τελετῆς διεχύθη ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ τί εἶπε.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ — ΣΟΥΤΣΟΣ

Ὁ πρῶτος Δήμαρχος Ἀθηναίων κ. Παναγῆς Κυριακὸς ἀπήντησεν εἰς ὅσα τὸ «Μὴ Χάνεσαι» ἐδημοσίευσεν **γεγονότα**—διότι ἦσαν ἀριθμοὶ—ἀφορῶντα τὴν σχετικὴν πρόσδοιν τοῦ δήμου, δημαρχεύοντος τοῦ κ. Σούτσου. Ὁ κ. Κυριακὸς, σύμφωνα μὲ τὴν γνωστὴν δεξιότητα τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ, ἀπήντησεν ἐν τῇ «Παλιγγενεσίᾳ» διὰ γλώσσης μεμετρημένης καὶ ὕψους πράγματι σεμνοῦ, ἐφ' ᾧ ὁμολογοῦμεν αὐτῷ χάριτας· ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν ἀπῆντα ὅλως διόλου, ἡ περὶ αὐτοῦ γνώ-

— Δὲν γνωρίζω. Μὲ διέταξε νὰ εἰδοποιήσω τὴν κυρίαν.
— Ποῦ εἶνε;
— Εἰς τὸ δωματίον του.
— Καλῶς· τὸν ἀναμένω.

Ἡ θαλαμηπόλος ἀπεσύρθη.

Ὁ κύριος βαρόνος ἐθεώρησε καλὸν ν' ἀλλάξῃ ἐνδυμασίαν. Ἐδύνθη ὡσαύτως νὰ ἐξετάσῃ τὰ θηκία τοῦ περιφήμου ἐπίπλου. Μετὰ εἴκοσι λεπτά ἐνεφανίσθη. Ἡ μαρκησία ἔμενε πάντοτε ὀρθή, ἀκίνητος ὡς ἄγαλμα.

Ὁ Λέων εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα, τὴν κεφαλὴν ἔχων κεκλιμένην, τοὺς ὀφθαλμοὺς στυνούς, οἷον καταπεποιημένος καὶ καταβεβλημένος, τοῦ προσώπου του ἀναπαριστῶντος βχθεῖαν θλίψιν. Ποία μεταβολή! Ἀλλ' ἡ Λουκία δὲν ἐνεθυμεῖτο πλέον τὴν παρατήρησιν, τὴν ὅποιαν εἶχε κάμει προηγουμένως. Κιτενόησεν ὅτι ἔπρεπε νὰ παραιτηθῇ πάσης ἐλπίδος.

Τὸ ὥχρὸν πρόσωπόν της περιέβαλεν αἶφνης χροιά τρόμου, τὸ δὲ φῶς τοῦ βλέμματός της ἐσβέσθη· ἐστήριξε πυρετωδῶς τὰς δύο χεῖρας ἐπὶ τῆς καρδίας της, ἐξέβαλε κραυγὴν βραχνὴν καὶ ἐκλονίσθη.

Μόλις ἔσχε τὸν καιρὸν ὁ βαρόνος νὰ ὁρμήσῃ καὶ λάβῃ τὴν δυστυχῆ. Ἦν ἔφερε μέχρι τοῦ ἀνκλίντρου. Ἡ μαρκησία δὲν εἶχεν ἀπολέσει τὸ λογικόν της· ἦτο κτύπημα τρομερὸν ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον εἶχε πλῆξαι αὐτήν· ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν εἶχε παύσει πάλ्लουσα ἡ καρδιά της, ἡ-

σθάνθη ἀνακινούμενον τὸ νήπιον ἐν τῷ κόλπῳ της, ἡ δὲ μήτηρ πάραυτα ἐξηγέρθη κατὰ τῆς ἀδυναμίας τῆς συζύγου. Λυγμοὶ συγκρατούμενοι ἐν τῷ λάρυγγί της ἐξέφυγον, τὸ στήθος της ἐξηγέρθη βιαίως· ἀνέπνεε τώρα· ἤθελε μὲν νὰ κλαύσῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο. Οἱ ὀφθαλμοὶ της, φλέγοντες ὡς πῦρ, ἔμενον ξηροὶ, ὥστε μὴ εἶχε πλέον δάκρυα.

Γονυπετῆς ἐνώπιον αὐτῆς ὁ Λέων ἐκράτει τὰς χεῖράς της καὶ κατεφίλει αὐτάς. Ἐκλαίεν αὐτὸς, ὥφειλε δὲ νὰ κλαύσῃ, διότι διεδραμάτιζε τὸ πρόσωπόν του.

Α'

Αὐτὴ εἶναι παραφρον

Μετὰ μίαν στιγμὴν ἡ μαρκησία ἠσθάνθη ἑαυτὴν ἀνακουφισθεῖσαν καὶ σχεδὸν ἰσχυράν. Τὸ αἶμα, ὅπερ πρὸς στιγμὴν εἶχε παύσει κυκλοφορεῖν, ἐπάφλαζεν ἤδη ἐν ταῖς ἀρτηρίαις, ἀνῆρχετο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, τύπτον τοὺς κροτάφους, βομβοῦν ἐντὸς τῶν ὠτῶν.

Ἡ Λουκία παρετήρησε τέλος ὅτι ὁ ἀνδράδελφός της εὐρίσκετο πρὸ τῶν ποδῶν της, ὅτι ἐκράτει καὶ κατεφίλει τὰς χεῖράς της.

Ἦτο δὲ παρὰδοξόν τινα πάθησιν, οἷον τι αἰσθημα ἀποστροφῆς.

— Τί κάμνετε λοιπόν; εἶπε ξηρῶς ἀποσύρουσα ζωνῶς τὰς χεῖράς της.

μη τοῦ Δήμου δὲν θὰ ἡλαττοῦτο οὐδὲ κατὰ μικρὸν, καὶ τώ-
ρα ποῦ ἀπὸντησεν ἡ περὶ αὐτοῦ γνώμη τοῦ Δήμου δὲν ἐπέ-
ρίσσευσεν οὔτε κατὰ ἓνα ἐκλογνα.

Οἱ ἀριθμοὶ ἀναιροῦνται δι' ἀριθμῶν καὶ τοῦτο ἀπεπειρά-
θη νὰ πράξῃ ὁ κ. Κυριακὸς, ἀλλ' ἀναιροῦνται δι' ἀριθμῶν
ἀληθινῶν· ὁ δὲ πρῶτος Δημάρχος φαίνεται ὅτι ὅταν ὁμιλῇ μὲ
τοὺς συνδημώτας του δι' ἀριθμῶν, δὲν τοὺς ἀποκκλύπτει ὅ-
λους, ὡς ὤφειλεν, ἀλλὰ μερικοὺς κρύπτει διὰ λογαριασμὸν
τοῦ ἐντὸς τοῦ θυλακίου του.

Τὴν ἐπὶ τοῦ Δημάρχου Σούτσου καταπληκτικὴν αὐξήσιν
τοῦ Δημοτικοῦ φόρου ἐντὸς μιᾶς τετραετίας ἀπὸ 400 χιλιά-
δων, εἰς ἃς τὸν ἤρξεν ὁ προκάτοχός του εἰς ἓν ἑκατομ-
μύριον, ἡμεῖς μὲν τὴν ἀπεδώσαμεν εἰς τὴν τιμὴν διαχεί-
ρησις τοῦ Δημάρχου κ. Σούτσου, βάσιν ἔχουσαν πάντοτε τὴν
πρόσδοκον τοῦ Δήμου, ὁ δὲ κ. Κυριακὸς ἐπιμένει νὰ τὴν ἀπο-
δίδῃ εἰς τὴν αὐξήσιν τοῦ πληθυσμοῦ καὶ τοῦ δασμολογίου.
Καὶ περὶ μὲν πληθυσμοῦ, οὗτος δὲν γίνεται δι' εἰσαγωγῆς
ἀνθρωπίνου ἐμπορεύματος, ὥστε τὴν μὲν μίαν τετραετίαν νὰ
εἰσάγῃται ἐμπόρευμα δέκα χιλιάδων φερ' εἰπεῖν, τὴν δ' ἄλ-
λην πέντε, καὶ σήμερον μὲν νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὸν λιμένα
Πειραιῶς χίλια πλοῖα φορτωμένα ἀνθρώπους, αὐτοὶ δὲ μό-
νον δέκα φορτωμένα Κυριακοὺς· ἀλλ' ἀκολουθεῖ ἡ αὐξήσις νό-
μους γνωστούς, τῶν ὁποίων τὸ ἐξαγόμενον εἶναι εἰς μέσος ὅρος,
μεταλλάσσων τὸ πολὺ κατὰ δεκαετίαν· καὶ τοῦτο ὅχι κατὰ
γεωμετρικὴν ἀναλογίαν, ἀλλὰ πάντοτε κατ' ἀριθμητικὴν. Ἄν
λοιπὸν ἡ αὐξήσις τοῦ πληθυσμοῦ ἐπενήργησε τόσον θαυμα-
τουργὰ ἀπὸ τοῦ 1879 ἕως τοῦ 1883 — **Δημαρχία Σού-**
τσου — διατί δὲν ἐνήργει μετὰ τῆς αὐτῆς θαυματουργοῦ δυ-
νάμεως καὶ ἀπὸ τοῦ 1876 ἕως τοῦ 1879 — **Δημαρχία Κυ-**
ριακοῦ.

Διατί εἰς μὲν τὴν πρώτην περίοδον ὁ δημοτικὸς φόρος
ἔβαινε διὰ πηδημάτων αἰγός: **406 χιλ. — 670 χιλ.**
— 850 χιλ. — 1,000,000 — δημαρχία

Ὁ βαρόνος ἡγέρθη.

— Διατί σιωπᾶτε; ὑπέλαβε μετὰ φωνῆς ἐκπληκτικῆς·
μήπως δὲν ἔχετε τίποτε νὰ μοῦ εἴπητε;

— Ὑπεσχέθη νὰ μὴ σᾶς κρύψω τίποτε, καὶ νὰ σᾶς
εἴπω τὴν ἀλήθειαν.

— Εἴπατε, εἴπατε λοιπὸν.

— Φοβοῦμαι...

— Τί φοβεῖσθε; Δὲν βλέπετε ὅτι εἶμαι ἰσχυρὰ καὶ ὅτι
δύναμαι τὰ πάντα ν' ἀκούσω; Ἄ! ἐμάντευσά ἤδη τί ἔχε-
τε νὰ μοῦ εἴπητε.

— Οἴμοι! Δὲν ἠδυνήθη νὰ σᾶς κρύψω τὴν θλιψὴν μου.

— Πρέπει τὰ πάντα νὰ μοῦ πῆτε.

— Ἀλλ' ὅπως.

— Ὅμιλήσατε λοιπὸν, ὁμιλήσατε!

Ἡ φωνὴ τῆς ἦν βραχεῖα, ἡ φωνὴ τῆς, τεταραχμένη, εἶ-
χεν ὑποκώφους τόνους. Οἱ μεγάλοι ἀνοικτοὶ ὀφθαλμοὶ αὐ-
τῆς ἐγκεκλυσμένοι ὑπὸ αἵματος εἶχον λάμψεις ταχείας, ἀ-
γρίας καὶ ἐσπινθηροβόλους· αἱ βλεφαρίδες ἔμενον ἀκίνητοι
ὥστε ἦσαν συγκεκολλημέναι ὑπὸ τὸ μετωπιαῖον ὀστοῦν· αἱ
κόραι ἐφαίνοντο διαστελλόμεναι.

Ὁ βαρόνος ἀφῆκε νὰ πέσωσιν ἐκ τῶν χειλέων του αἱ
τρομεραὶ αὐταὶ λέξεις:

— Ὁ δυστυχὴς ἀδελφός μου ἀπέθανεν!

— Ἀπέθανεν! ἀπέθανεν! ἐπανάλαβεν αὐτὴ διὰ φωνῆς
ὁμοίας τῇ τῶν πνιγόμενων.

Σούτσου, ἐπὶ δὲ τῆς πρώτης μὲ βήματα χελώνης: 350
χιλ.— 351 χιλ.— 351 χιλ.— **δημαρχία Κυριακοῦ**; Πρέπει
νὰ παραδεχθῇ ὁ κ. Κυριακὸς ὅτι ὁ νόμος τοῦ πληθυσμοῦ
εἶνε νόμος τοῦ δημάρχου—ὅτι ὁ δήμαρχος δηλαδὴ κάμνει
τὸν πληθυσμὸν—καὶ ὅταν μὲν τυχαῖν νὰ ἔχωμεν δήμαρ-
χον γόνιμον, ὁ πληθυσμὸς αὐξάνει, ὅταν δὲ ἔχωμεν δήμαρ-
χον στείρον, ὁ πληθυσμὸς μένει στάσιμος· ἀλλὰ καὶ τούτου
παραδεκτοῦ γενομένου, εἶνε ἄρα γε τίτλος διὰ τὸν κ. Κυ-
ριακὸν εὐνοϊκός, ὅτι ὑπῆρξε δήμαρχος στείρος; Ἐὰν ὁ δήμος
τὸν εἶχεν ὡς σὺ ζυγον, μπορεῖ νὰ ἦτο ἡ στείρωσις εὐεργέ-
τημα· ἀλλ' ἡ ιδιότης αὕτη δὲν εἶνε διόλου κόσμημα εἰς τὸ
ἄξιωμα τοῦ δημάρχου.

Ἐνεπλάκη ὁμως καὶ εἰς ἀριθμούς, οἵτινες καὶ αὐτοὶ θὰ
στραφῶσι δυστυχῶς ἐναντίον του· διότι οὔτε ἡ αὐξήσις
τοῦ Τιμολογίου δὲν πρόκειται νὰ τὸν ὠφελήσῃ. Καὶ πρῶ-
τον μὲν ἡ αὐξήσις τοῦ δασμολογίου ἐγένετο ἀπαξ· ἄρα ἡ
αὐξήσις τοῦ δημοτικοῦ φόρου ἐπὶ Σούτσου ἀπαξ ἐπίσης ἔ-
πρεπε νὰ γίνῃ καταφανής, διὰ δὲ τὰς λοιπὰς ἐνοικιάσεις
νὰ δεικνύῃ τὸ αὐτὸ Κύριε ἐλέησον τῶν **351 χιλιάδων**
τῆς μακαρίτιδος δημαρχίας. Διότι ἡ κατὰ τὰ τελευταῖα
ἔτη τῆς περιόδου ἐκεῖνης ἐπελθούσα αὐξήσις ἐγένετο, ὡς
ἐνθυμοῦνται οἱ συνδημῶται μας, διὰ τοῦ πείσματος ὅπερ ἡ-
νέπτυξεν ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Γαλλικοῦ Καταστήματος,
εἰς ὃν, ὅταν ἐφθάσεν εἰς 400 χιλιάδας, ὁ κ. Κυριακὸς μο-
νονουχὶ δακρυρροῶν τὸν καθικέτευε νὰ μὴ προβῇ πλέον εἰς
ἄλλην αὐξήσιν, λέγων αὐτῷ: Μὴ, μὴ, θὰ καταστραφῇς
παιδί μου.

Ἀλλὰ ποῦ στηρίζεται τὸ περὶ αὐξήσεως τοῦ δασμολογίου
ἐπιχείρημά του, ἐξ οὗ λέγει ὅτι προῆλθεν ἡ αὐξήσις τοῦ
δημοτικοῦ φόρου ἐπὶ Σούτσου ἀπὸ 400 χιλιάδας εἰς ἓν ἑκα-
τομμύριον;

Ναί, εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἡ τιμὴ τοῦ πετρελαίου ἦτο μία
δραχμὴ κατ' ὀκτῶν, καὶ ὁ νόμισμα αὐτοῦ φόρος 2 λεπτά· ἡ

— Ὅπως σᾶς εἶχε γράψαι, ἐξηκολούθησεν ὁ Λέων, ἐ-
πεδιβάσθη ἐπὶ τοῦ «Ἀτρομήτου». Τὸ πλοῖον εἶχεν ἤδη
διανύσει τὰ δύο τρίτα τοῦ πλοῦ του, ὅτε κατελήφθη ὑπὸ
τρομερὰς τρικυμίας καὶ ἐροίφθη ἐπὶ τῶν ὑφάλων ἀπολεσθὲν
αὐτάνδρον, ἐκτὸς δύο ἀνθρώπων μόνον, δύο ναυτῶν τοῦ
πληρώματος, σωθέντων ἐκ θαύματος. Δύο ἡμέρας μετὰ τὴν
καταστροφὴν, ἀνευρέθησαν οὗτοι ἐκ τοῦ πελάγους ὑπὸ ἀγ-
γλων ναυτῶν καὶ ἐπανεληθόντες εὐρίσκονται ἤδη εἰς Χάρβην.
Εἶδον τὸν ἓνα αὐτῶν, ὅστις καλούμενος Πρόσπερ Γανδρῶν
μοι διηγήθη τὰ ὅσα συνέβησαν ἐν τῷ «Ἀτρομήτῳ», καθ'
ἦν στιγμὴν ἐβουλήθη. Ὁ ναύτης οὗτος εὐρίσκετο πλησίον
τοῦ ἀδελφοῦ μου ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου καὶ
ἤκουσεν αὐτὸν κραυγάζοντα.—«Λέων, Λέων, σοῦ συνιστῶ
τὴν Λουκίαν, τὴν ἀγαπητὴν μου Λουκίαν καὶ τὸ τέκνον
μου, οἵτινες δὲν ἔχουσι πλέον ἢ σὲ μόνον ἐν τῷ κόσμῳ,
διὰ τὰ προστατεύσεις καὶ ἀγαπᾷς αὐτούς!» Οἱμοὶ! Αὐτοὶ
ἦσαν οἱ τελευταῖοι λόγοι του. Ὁ ναύτης εἶδεν αὐτὸν ἐπὶ
στιγμὴν παλαίοντα κατὰ τῶν κυμάτων τοῦ μαρινώδους Ὠ-
κεανῷ, ἔπειτα ἐξαφανισθέντα, καταποθέντα ἐν τῷ βάθει
τῆς ἀβύσσου. Ἐκτὸς τῶν δύο διασωθέντων ὑπὸ τῶν ἀγ-
γλων ναυτῶν, ὡς προεῖπον, ὅλον τὸ πλήρωμα τοῦ «Ἀτρο-
μήτου» ἀπώλεσθη.

Ἐξήγαγε τὰς ἐφημερίδας ἐκ τοῦ κόλπου του.

— Ἰδате, ἀδελφὸ μου, εἶπεν, αἱ ἐφημερίδες αὐταὶ πε-
ριέχουσι τὴν ἀφήγησιν τοῦ «Ἀτρομήτου»· θὰ διατάξῃτε

δὲ δημοτικὴ διατίμησις ἀνεβίβασε τὴν ἀξίαν αὐτοῦ εἰς 3 δραχμὰς κατ' ὅκαν καὶ τὸν φόρον εἰς λεπτὰ ἑπτὰ. Ἀλλὰ τὸ δασημιολόγιον τοῦ 1872 ὥρισε τὸ πετρέλαιον πάλιν εἰς δρ. 1, καὶ τὸν φόρον αὐτοῦ εἰς λεπτὰ 2. Ὁ δὲ δημοτικὸς φόρος τοῦ 1882 δὲν ἡλαττώθη διὰ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἐβῆσε τὸ ἑκατομμύριον.

Ναὶ ἡ τιμὴ τοῦ καφέ ἀνεβιβάσθη ἀπὸ δρ. 4, ὅχι εἰς 8, ὡς διατείνεται ὁ κ. Κυριακὸς, ἀλλ' εἰς 5· καὶ πάλιν ὅμως ἡ διατίμησις τοῦ 1882 τὴν περιώρισεν εἰς δρ. 4 καὶ σήμερον εἰς δρ. ν. 3,60.

Ἡ τιμὴ τοῦ καπνοῦ εἶχε τῷ ὄντι σχεδὸν διπλασιασθῇ ἀπὸ δρ. 4 εἰς 7,70, ἀλλὰ καὶ τούτου ἡ ἀξία περιώρισθη τὸ 1872 εἰς δρ. 3,60.

Ὁ δὲ φόρος ἐπὶ τοῦ γλεύκου ἐπεβλήθη μόνον τὸ 1883, καὶ οὗτος ἐλάχιστος ἐν λεπτόν κατὰ δύο ὁκάδας.

Ὅ,τι δὲ λέγει περὶ τῶν εἰσπραξέων τοῦ τελωνείου Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ἀναιρεῖται διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου, ἐρωτωμένου δηλαδὴ τοῦ κ. πρῶτου δημάρχου ἂν αἱ εἰσπραξεῖς αὗται ἔμενον στάσιμοι κατὰ τὸ 1875—1879 ἢ ἂν ἡ ἀΐξήσις τῶν παρετηρήθη μόνον κατὰ τὴν μαγικὴν Δημάρχίαν τοῦ κ. Σούτσου.

Ὁ κ. Κυριακὸς θὰ ἦτο εὐτυχέστερος πολὺ εἰς τὴν ἀναίρεσίν του κατὰ τῶν ὑπὸ τοῦ *Μὴ Χάνεσαι* σημειωθέντων γεγονότων, ἐὰν ἐσιώπα βαθεῖαν σιωπὴν, τὴν ὁποίαν μόλις θὰ ἐτάραττεν ἢ ἐκ νέου ἐκλογὴ τοῦ κ. Σούτσου, ὅστις δι' ἔργων κατέκτησε τὴν ἀγάπην τοῦ Δήμου του καὶ δι' ἔργων πάλιν θὰ ἐπανακτῆσαι πιστεύομεν ταύτην καὶ κατὰ τὴν νέαν ἐκλογικὴν περίοδον. Θὰ ἦτο πολὺ εὐτυχέστερος ἀνταγωνιστὴς τοῦ κ. Σούτσου καὶ θὰ ἐδούλευε καλλίτερα τὸν νέον κύριόν του, ὃν ζητεῖ νὰ ἀποκαταστήσῃ ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ δήμου βασιλεῖα ἀνεύθυνον αὐτοῦ ἵνα ὑπείσπερψῃ ἐπειτα αὐτὸς ὡς πρωθυπουργός, ἐὰν τὴν αὐτὴν ἐφύλαττε σιωπὴν προκειμένου περὶ τῆς αὐξήσεως τοῦ δημοτικοῦ φό-

ρου ἢ μᾶλλον τοὺς αὐτοὺς ἐπεδαψίλευεν ἐπαίνους εἰς τὸν κ. Σούτσον καὶ περὶ τούτου, οὗ καὶ περὶ τοῦ ὕδατος τῆς πόλεως, αὐξηθέντος ἀπὸ 6 ἐπὶ τῆς δημορχείας του εἰς 28 ὁκάδας ἐπὶ τῆς δημορχείας τοῦ διαδόχου του. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς σιδηροὺς σωλήνας, δι' οὓς ἐναερόνυτε ἐφ' ὅρου ζωῆς ὁ κ. πρῶτος Δημάρχος, τὸ ἐφ' ὅρου ζωῆς αὐτὸ δὲν εὐχόμεθα διόλου νὰ ἐφαρμοσθῇ κατὰ γράμμα, διότι λίαν προσεχῶς οὗτοι ἀντικαθίστανται, ὡς ἀνεπαρκεῖς, δι' ἄλλων σωλήνων εὐρυτέρας διαμέτρου.

Μίαν ἐν τέλει παρατήρησιν εἰς τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἀξιότιμου κ. πρῶτου Δημάρχου. Ὁ κ. Κυριακὸς εὐχεται ἐν τέλει τῆς ἐπιστολῆς του ἐν πνεύματι εὐαγγελικῆς ἀγαθότητος αὐτὸν διὰ τοῦ κ. Δ. Σούτσου νὰ μὴ ζητήσῃ ἐπὶ τοῦ πικραλληλισμοῦ τῶν ἔργων αὐτοῦ καὶ τῶν ἰδικῶν του νὰ μειώσῃ τὰ ἔργα καὶ τοὺς κόπους τοῦ κ. Δ. Σούτσου.

Εἴμεθα εἰς θέσιν νομίζομεν νὰ τὸν παρηγορήσωμεν ἀπὸ τοῦδε ὅτι ἡ εὐχὴ του αὕτη θελεῖ ἐκπληρωθῇ, διότι διάδοχος τοῦ κ. Δ. Σούτσου ἔσται ὁ κ. Δ. Σούτσος.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝ Τῷ ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙῳ

Εἶνε ὁ γνωστὸς Μουκάκος, ὑπάλληλος τοῦ ταχυδρομείου, κατηγορούμενος ἐπὶ ὑπεξαίρεσει συστημένων ἐπιστολῶν, ὅστις κατέχει σήμερον τὴν ἑδραν τοῦ κατηγορουμένου. Ὁ Μουκάκος, ἐλαφρὸς τις Βελέντζας τοῦ ἐγκλήματος, προμηθευθεὶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ταχυδρομείου, τῇ συστάσει, νομίζομεν, ἰσχυροῦ τινος, καὶ δικαιώσας τὰς συστάσεις του διὰ τῆς ἐκ συστήματος καταδιώξεως καὶ ἐλαφρώσεως πάσης ἐπὶ συστάσει ἐπιστολῆς. Κρατηθεὶς ὑπὸ τῆς εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς, εἶχε κατορθώσει νὰ δραπετεύσῃ εἰς τὸ ἐξωτερικόν, μεθ' ὃ συνελήφθη ἐν Σμύρνῃ. Καὶ σήμερον κατηγοροῦ-

νὰ μεταφρασθῶσιν ἀγγλιστί καὶ θὰ δυνηθῇτε ν' ἀναγνώσῃτε αὐτήν.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ λαβοῦσα μηχανικῶς τὰς ἐφημερίδας προσέτριψεν ἐντὸς τῶν συνεσταλμένων χειρῶν τῆς καὶ ἀφῆκεν αὐτάς νὰ πέσωσιν ἐπὶ τοῦ τάπητος.

Κατὰ πᾶσαν στιγμὴν, σπασμοὶ νευρικοὶ ἐκλόνιζον ὁλόκληρον τὸ σῶμά της.

— Ἀδελφὴ μου, ἀγαπητὴ μου ἀδελφὴ! — ἐψιθύρισε ὁ βαρόνος.

Ἐκ νέου ἐκλονίσθη αὕτη βιαιότερον, οἱ δὲ ἠνεωγμένοι ὀφθαλμοὶ τῆς, πάντοτε λάμποντες καὶ πλήρεις ἀγρίων λάμψεων, προσηλώθησαν εἰς τοὺς τοῦ βαρόνου μετὰ τινος παραδόξου ἐκφράσεως.

Ἰκανῶς μακρὰ ἐπεκράτησε σιωπὴ.

Ὁ Λέων λαβὼν ἑδραν ἐκάθισεν ἀπέναντι τῆς Λουκίας. Ἡ δυστυχὴς ἦτο οἷον ἀπολελιθωμένη, θὰ ἔλεγε τις ὅτι δὲν ἐνυπῆρχε τι πλέον ἐν αὐτῇ ἢ τὸ φοικωδὲς προσηλωμένον βλέμμα της.

— Ἀδελφὴ μου, ὑπέλαβεν ὁ βαρόνος, ὑποκρινόμενος βαθυτάτην συγκίνησιν, γνωρίζων ὅτι ἔχετε ἐμπιστοσύνην πρὸς ἐμὲ, ὅτι πιστεύετε εἰς τὴν εἰλικρινὴ ἀγάπην μου. Ἀ! Δὲν γνωρίζετε πόσον σὰς ἀγαπῶ καὶ μέχρι τίνος δύναται νὰ προβῇ ἡ πρὸς σὰς ἀφοσίωσίς μου. Μεγάλῃ, ἀνεπανόρθωτος συμφορᾷ ἐπληξεν ἀμφοτέρους ἡμᾶς πρὸς τί θὰ ἐγρησήμευεν ἡ μεγάλη ἀπελπισία; Ὁφείλομεν νὰ ἐγκαρτερήσω-

μεν καὶ νὰ κλαύσωμεν ὁμοῦ τὸν μὴ ὑπάρχοντα πλέον. Κατὰ τὴν τελευταίαν του στιγμὴν, ὅμως, τὸ ἐντὸς ὀλίγου μέλλον νὰ γεννηθῇ παιδίον καὶ ἐνὲ ἀνελόγισθῃ. Δυστυχῇ Παῦλε! Δὲν εἶχε λοιπὸν ἄλλους ἀγαπητοὺς ἐν τῷ κόσμῳ ἢ τὴν σύζυγον, τὸ παιδίον καὶ τὸν ἀδελφόν του!

Εἶνε παρηγορία τις δι' ἐμὲ οἱ λύγοι οὗτοι, οἱ κατὰ τὴν ὑστάτην συλλεγέντες στιγμὴν. Εἶπατε, Λουκία, δὲν ἦτο ἐκ θείας θελήσεως τὸ ν' ἀκουσθῶσιν οὗτοι παρ' ἑνὸς τῶν δύο διαφυγόντων τὸν θάνατον ναυτῶν καὶ νὰ μοὶ διαβιβάσθῃσι;

Πρὸς ἐμὲ ὁ ἀδελφός μου ἀπηυθύνετο, ὡς νὰ ἡδυνάμην νὰ τὸν ἀκούσω· ἀλλὰ κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην στιγμὴν δὲν ἦτο διὰ τῆς σκέψεως πλησίον ἐμοῦ, πλυσίον ἡμῶν; Συνέστησεν ὅμως εἰς ἐμὲ, Λουκία, μοὶ ἐπεφόρτισε νὰ ἐπαγρυπνῶ ἐφ' ὑμῶν, νὰ σὰς προστατεύω μετὰ διέταξιν, νὰ σὰς ἀγαπῶ!... Ὡ! πόσον θὰ σὰς ἀγαπήσω! Ὅχι ἴδῃτε, Λουκία, ἀγαπητὴ Λουκία τοὺς συνηγμένους χάριν ὑμῶν ἐν τῇ καρδίᾳ μου θησαυρούς!

Ὅ,τι μέλλω νὰ πράξω, ὅ,τι διετάχθην καὶ εἶνε θέλησις τοῦ ἀδελφοῦ μου εἶναι νὰ ἐπαγρυπνῶ ἐφ' ὑμῶν, νὰ σὰς βοηθῶ, νὰ σὰς ὑποστηρίξω, ν' ἀποδιώκω τὰς μερίμνας, τὰς ἀνίας, ν' ἀπομακρύνω ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τὰς ἀκάνθας, τοὺς τριβόλους, τοὺς ὀξεῖς χάλικας, νὰ περικοσμῶ χάριν ὑμῶν τὴν ὁδὸν τοῦ βίου, ἀδιαλείπτως νὰ σπειρῶ ἀνθὴ ὑπὸ τὰ βήματά ὑμῶν. Ὅχι πράξω τοῦτο, μάλιστα, καὶ περισσότερα ἀκόμη!...